

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ČERVENEC 2004 *** ROČNÍK V.*** ČÍSLO 7

Citát inspirující:

Literát, ten ke své práci potřebuje jen málo, papír a pero. No dobře, počítač dnes taky tolik nestojí. Knihovny jsou veřejné. Nějaký to obolos k nutné návštěvě osvěžovacího zařízení – do hospody bez papíru a tužky nelez. A tím to končí. Psaní stejně nikoho neuživí, u nás jistě ne. Zdeněk Vašíček

Neúroda
Neúroda

Do řádků let
vysel jsem touhu
sklízal jsem ticho i bouři
lásku však ani jedinou

Petr Veselý
Petr Veselý

MÄDOKÝŠ VERSUS iKOBRA

Po česko - slovenském květnovém setkání v Jičíně patřím mezi pravidelné návštěvníky internetových stránek slovenského klubu Mädokýš. Mimochodem, víte, co znamená Mädokýš? Přiznám se, že jsem to také nevěděl. Je to minerální pramen z okolí Martina. Ale vraťme se zpět na internet. Mám ze stránek martinských přátel radost. Najdu tam řadu informací o klubu, jeho jednotlivých členech a ukázky z tvorby. Pochopitelně nechybí celá řada odkazů na další literární kluby (dokonce je zde i představení našeho

spolku). V tom všem se LIS neliší, za což patří dík Martinovi. Myslím si, že se v leccm můžeme inspirovat, stejně tak i literáti z Martina mohou tak trochu opisovat od nás, ale když pravidelně sledujete oba servery, zjistíte podstatný rozdíl. Na stránkách Mädokýše to vše, denně tam probíhá diskuze členstva nad nejrůznějšími problémy, které se netýkají pouze literatury. A náš server? Nic! Pusto a prázdno! Mrtvé moře! Poslední diskuzní příspěvek vložila v polovině ledna 2004 Monika. Po původních oživovacích pokusech Martina a mé maličkosti zemřel pacient na naprostý nezájem.

Já vím, že řeknete, že mnohem rychlejší je komunikace pomocí e-mailů mezi jednotlivými členy. Nakonec s řadou z vás jsem v úzkém kontaktu a přístup k internetu nemá jen hrstka Lisáků. Ale přece jenom mám výhrady a pokládám si otázku: Proč to jinde jde? Proč je zájem o nové věci v Martině?

Včera, 15.června 2004, jsem večer se slovenskými kolegy navázal na jejich stránkách novou spolupráci. Domluvili jsme se a ve 21:00 zahájili hodinový INTERNETMOST. Funguje to a je to báječné. Dozvěděl jsem se, že i Slováci mají své organizační problémy, že chystají setkání literárních klubů na podzim (snad v říjnu), jak se chystají na blížící schůzku a připravují další číslo Mädokýša. Já jim na oplátku poslal červnové číslo Kobry.

Blíží se prázdniny, čas dovolených a my se sejdeme až v září, ale myslím si, že právě díky internetu bychom měli být spolu, přemýšlet o budoucnosti LISu, třeba o blížícím se výročí (15 let od založení) a především si vyměňovat svoje literární díla, posuzovat je. Vždyť by neměl být problém poslat internetovou poštou všem Lisákům povídky nebo básně, abychom se příště nemuseli zdržovat kopírováním a rozdáváním a jít přímo k hodnocení. Nebo nakonec se může hodnotit přímo na internetu, na našich stránkách. Pokud by to bylo někomu nepříjemné, může si dát pseudonym či nějakou zkratku.

Vidíte a jsem zase na začátku, co si myslíte o iKobře? Může se nám podařit ji rozpochybovat nebo ji necháme umřít pro nezájem? A na závěr dovolte odcitovat inspirující věty z červnového internetmostu:

„Dakujeme aj my za príjemny rozhovor. Príjemny večer a do skoreho internetvidenia. Mathej“

Václav

BÁSNÍK BOLESTI A JEDINÉ SBÍRKY BLUDAŘI

JOŽA ZINDR (30.ledna 1899 - 11.července 1929)

Před 105 lety se ve vesničce Plhově mezi Sobotkou a Jičínem narodil básník Joža Zindr, který svou působností básnickou a publicistickou přesáhl oblast severovýchodních Čech a svou tvorbou za pobytu na Slovensku se zařadil i mezi básníky, spisovatele a publicisty slovenské.

Za velikého uskromnění chudých rodičů (9 dětí) absolvoval Ústav učitelství v Jičíně a prakticky ještě jako student prošel zákopy 1.světové války. Učil (vždy jen krátce) v Dolním Bousově, Domousnicích, ve Všeborsku, v Sobotce, v Jičíně, v Mladějově, odkud byl v září 1922 přeložen na Slovensko do Martina, kde učitelství byl složen prakticky jen z Čechů. Po čtyřech letech bezútěšného publicistického a básnického boje s narůstajícím klerofašismem byl v důsledku protiakce vlivných činitelů opět přeložen zpět do Čech: jeho další místa byla - Rožďalovice, Železnice, Radim, Benešov u Semil.

Byl básníkem vesnické bídy a venkovského proletariátu, jakýsi Petr Bezruč našeho rolnického kraje, což byl zjevný důvod neustálého překládání z místa na místo. Po letech marného snažení jeho jediná sbírka Bludaři vyšla až posmrtně v roce 1930.

Zmítán dlouhodobou osobní krizí a také marných snah o přivolání sociálně spravedlivější společnosti, unaven z překonávání uzavřených cest k dalšímu studiu a k vydání své sbírky nesčíslněkrát zužované, zastřelil se nakonec 11.července 1929 ve věku 30 let na hrázi rybníka Bučice u Rožďalovic. letošní rok je tedy okrouhlým výročím jeho narození i smrti.

Sbírka veršů Bludaři vyšla nákladem 500 výtisků, dnes těžko již dostupných. Kopie je zatím jen v sobotecké knihovně. O něco podrobnější údaje o básníkovi nalezne čtenář v časopise Od Ještěda k Troskám (č.1, 2004), kde jsou i odkazy na monografickou literaturu.

"Jdou a jdou nikam,
topí se bez smyslu v tmách,
jen srdce za všecko bolí a tepe
hluboko v hlubinách."

To je poslední čtyřverší z jeho sbírky. kdo dnes přečte Bludaře, ten pozná, že Zindr nebyl básník malého formátu. Ovšem jeho doba, už plná poetismu, ho nemohla a ani nechtěla pochopit. A pak se zapomnělo. Ale to, co se jeho poezii po formální stránce tehdy vyčítalo, je dnes možno považovat za přednost. Posuďte sami!

Ukázka z básně Strž:

Až hrud' mi rozerve přívál,
dej, aby nechvěl se ret
otázkou proč,
až hrud' mi rozerve přívál
dej, abych v brázdy smrti
zpríma se díval ...

Ukázka z básně Radim:

Panenky v očích světla
po lesích trávu žnou,
panenky ztrácejí z klína
hvězdu za hvězdou.
Chlapci už sedlají koně,
hřívý po samý pás,
panenkám pukají ňadra,
pukají ňadra sedmikrás ...

Joža Zindr je tedy básník bolesti. Viz jeho : "Ze světa jedinou moudrost si nesu: Bolest že větší je života půl". Přesto - přečíst si Bludaře je požitkem obraznosti a neotřelosti verše a já věřím, že dnes (a možná právě dnes) nemůže autor zůstat v literárním zapomnění na mladějovském hřbitůvku a být vzpomenuť lada při kulatých výročích narození a úmrtí. -jj - (Josef Jindra)

HISTORICKÁ OHLÉDNUTÍ ...

LIS ve své historii dosáhl řadu úspěchů na Šrámkově Sobotce, a to především díky paní profesorce Janě Hofmanové. Chtěl bych v Kobře navázat na její práce, i když nemusí jít zrovna o plně fundovanou vědeckou práci jako v případě paní profesorky. Myslím si, že by bylo dobře, kdyby v rámci LISu vyrostla taková malá odnož autorů literatury faktu. Sám jsem se pokusil o první listek v květnové Kobře v podobě vzpomínky na Irmu Geisslovou, jsem rád, že dalším přispívatelem se stal Josef Jindra (viz dnešní Kobra a článek o Josefu Zindrovi). Rád uvítám články o historii nejen osobností literárního světa, ale třeba i o městech či vesnicích, spolicích atp. Pokud bude i dostatek materiálů bylo by vhodné pokusit se třeba o vydání mimořádného čísla ČAJe, který by se tímto druhem literatury zabýval. Nebo vydat sborník tvořený jednak z vlastních literárních prací, doplněných o historická ohlédnutí. Třeba něco podobného, co se podařilo vydat přátelům z libereckého KALu v podobě Kalmanachu koncem roku 2003.

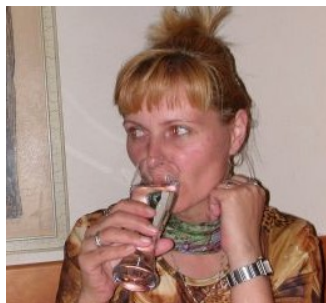
Takže přemýšlejte a piště!

Václav

MÄDOKÝŠ NA JIČÍNSKEJ POETICKEJ JARI

(Nový ŽIVOT TURCA, ročník 44, č. 25, 23. června 2004)

Priateľstvo medzi literárnymi klubmi z Jičina (LIS) a z Martina (Mädokýš) nadviazali mladí literáti minulý rok v rámci partnerských kontaktov medzi oboma mestami. Jičínski autori navštívili Martin a boli už hosťami Turčianskej knižnice. 21. až 23. mája privítali v Jičíne náš Mädokýš. Jičínskou poetickou jarou sa otvoril cyklus literárnych stretnutí autorov z Čiech, Moravy a Slovenska. Českí priatelia vítali Martinčanov slovami: „Konečne sme znovu spojení.“

V prvý deň podujatia sa autori z Jičina, Prahy, Liberca, Plzne, Horšovského Týna, Domažlic, Drnovic, Frýdlantu n.O. a z Martina stretli v Mestskej knižnici v Jičíne. Účastníkov privítala pracovníčka knižnice i zástupca starostu Richard Koníř, ktorý, ako sa neskôr ukázalo, dokázal veľmi fundovane diskutovať o literatúre a perfektne zvládol aj spev a gitaru. Na druhý deň sa začal hlavný program stretnutia na knižničnej pôde. Jednotlivé literárne kluby sa predstavili autorským čítaním a mali možnosť na mape mesta vybrať si miesto, kde budú prezentovať svoju tvorbu. Putovanie mestom a autorské čítanie sa začalo v knižnici, pokračovalo Husovou ulicou, ďalšie zastaveničko bolo pri lípovej aleji dlhej dva kilometre. Prezentácia pokračovala v synagóge a vo Valdickej bráne. Tam recitovali svoje verše členky Mädokýša Tařana Sivová, Zuzana Vnučáková, Bibiana Melišová a Marcela Kubová. Ján Cíger recitoval pri mestských hradbách, odkiaľ celý sprievod pokračoval do zámockej záhrady, na nádvorie Valdštejnovho zámku, kde bola inštalovaná výstava detských výtvarných prác. Čítanie ukončili tvorbou Mateja Thomku v bývalej mestskej väznici. Mladí autori počas putovania mestom neobišli Rumcajsovu ševcovnu - múzeum zriadené na počesť českej rozprávkovej postavičky Rumcajsa. Nasledoval slávnostný prípitok U Anděla s výbornými koláčmi, ktoré Mädokýš zabezpečil až z Nového Boru. Prišli autom čerstvo upečené a rýchlo zmizli v ústach hladných recitátorov.

Členovia Mädokýša písali príspevky do kroník, zápisníkov, podpisovala sa klubová vlajka, vymieňali sa kontakty. Toto všetko pokračovalo do neskorých hodín s básničkami, rozhovormi a spevom. Výsledkom stretnutia bude almanach, ktorý spracujú LIS a Mestská knižnica v Jičíne. Naši sa budú snažiť, aby ďalšie stretnutie autorov zo Slovenska, Čiech a Moravy pokračovalo Martinskou poetickou jeseňou 2004.

Tařana Sivová

Marian Palla – Zamet' mou hruď , Zápisky uklízečky Maud'

S Marianem Pallou, a především jeho kresbami, jsem se seznámil nejprve na stránkách literární přílohy Práva Salon. Tento v Košicích narozený autor (1953) působí jako odborný asistent na Fakultě výtvarných umění v Brně. Vydal několik knih (např. Jak zalichotit tlusté ženě, Když byl krtek velkej jako prase a i dvě uvedené v nadpise).

Pallovy knihy nejsou klasickými romány, ale podle mého názoru vznikají jako gejzír jeho fantazie, při prvním čtení nemají příliš „hlavu a patu“, ale při pozorném čtení objevujeme celou řadu zajímavých paralel, netypických pohledů a osobitostí.

První kniha, *Zamet' mou hruď*, vypravuje příběh jakéhosi krále, jeho sluhy Josefa, královny, které král platí milence, kuchařky Lojzičky a uklízečky Mrázkové. A skutečně některé příběhy jsou až absurdní (např. proč dostal hajný diskem do hlavy nebo proč Ikarus neudržel moč). Palla svoji prózu doplňuje po straně vysvětlivkami, takže se například dozvíme, že ROMÁN je „*Literární útvar, na jehož konci hrdina buď zemře, nebo se ožení, anebo trpí do ztacena,*“, zatímco BŘICHO je : „*Dutý prostor těsně nad pohlavím, částečně vyplněn střevy, která vypadají již na první pohled odpudivě. Ať je břicho jakkoliv krásně vypracované, vždy je naplněno hnusem.*“

Palla je skutečně netradičním autorem a jeho knihy nepostrádají humor a napětí a rozhodně se při jejich četbě člověk nenudí jako v EDENU – „*Ráj, kde nepršelo, nebyly skládky odpadků, domovnice, továrny, policajti, vyhlazovací tábory, volby, rychlá auta, AIDS ... Ovšem na druhou stranu tam proto byla nesnesitelná nuda.*“

Druhá kniha, *Zápisky uklízečky Maud'*, mě už tolik nechytla. Má 332 stran a nepřipadá mě tolik vtipná jako ta první. Je to vlastně takový pel – mel, děj se odehrává jednak na Divokém západě, dojde i na okupaci planety krysami, Palla řeší problémy trosečníků a hledání zlata, význam mýdla, zákon o zachování energie a řadu dalších „nesmírně důležitých“ otázek, které trápí hlavního protagonisty příběhu Matěje a Kurta.

Mně osobně se jeví v této knize nejzajímavější pasáž, kde autor popisuje boj dvou posledních tříd na zemi, kosmonautů a zemědělců. Zemědělců je příliš, a tak jsou postupně vystřelováni do vesmíru, zatímco jejich výpěstky jsou likvidovány ve spalovnách a lidstvo se živí kvasinkami. Zvláště pasáže ze zasedání Rady mi připadají, jako kdyby autor měl na mysli některé naše současné konkrétní orgány. O tom, kdy bude totiž Rada zasedat, rozhoduje podle zákona pes Vasil, který velmi rád a často spí a navíc uklízečka Maud' vždycky pořápe schody a ona je musí uklízet, takže nemá čas psát svoje zápisky.

Obě knihy jsou doplněny charakteristickými kresbami autora.

Palla není klasickým romanopiscem (myslím si, že ani nikdy nebude), je svůj a doporučoval bych jeho tvorbu především těm, kteří si rádi vymýšlí, nepodivují se nad řadou proměn a nemusí mít pevný řád stavby knihy. Ti budou asi tvorbou Mariána Pally nadšeni. Václav

VÍTE,ŽE ...

- Ani letos nevyšel LIS naprázdno na Literárním Varnsdorfu, neboť zde Petr Veselý získal v kategorii próza čestné uznání za povídku *Knihy života* (úryvek v dnešní Kobře) .

- na internetových stránkách klubu Mádokýš (www.medokys.szm.sk) se představuje v rubrice „Iná tvorba“ jičínský spolek LIS (Literárna tvorba spriatelenných klubov).

- Prochor v červencových Prochorovinách (7/2004) v literární příloze uveřejnil svoje postřehy z dovolené Primorsko–Bulharsko – 28.5. až 4.6. 2004.

- V Novém ŽIVOTU TURCA vyšel článek Taťány Sivové Mádokýš na Jičínském poetickou jari (viz dnešní Kobra), kde se autorka ohlíží za jičínským setkáním příznivců literatury (23.června 2004). Václav

3. STMELÁČ U PROCHORA

Stmeláč se konal opět u Prochora v pátek 25.června za hojné účasti. Podle e-mailu od Prochora se účastnilo hodně lidí (Veselý, Ciler, Herbrých, Prochor, Beranová, Eberlová, Žantovský, Novotná, Jindra a Jitka z kapičky).

Martin Žantovský zde rozdával svou novou modrou knížečku (viz Prochoroviny 7/2004 cituji: *Největším literárním překvapením, i estetickým, je*

malilinkatá knížka poezie Martina Žantovského, člena Literárního spolku jičínského. Modré desky mají rozměr 5 x 5 centimetrů, verše jsou psány malými písmeny. Text je nejen formálně, ale i obsahově hutný, věcný, každé slovo sedí. Autor nepatří k těm, kteří sami sebe berou příliš vážně, leč to, co vysloví, je promyšlené. 16 básní uložených jako leporelo v tuhých deskách má rytmus a životní moudro – až nečekaně u tak mladého autora.)

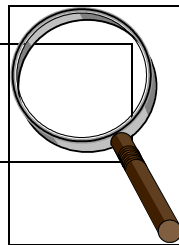
Většina lidí vydržela až do rána.

(z doslechu Václav, foto ilustrační z loňského stmeláče)

LIS POD LUPOU

aneb
SEDM PÁDNÝCH (či pádových) OTÁZEK

Tentokrát s: Petrem VESELÝM

1) Jaký jsi byl v dětství čtenář a co jsi četl?

Jedna z prvních mnou přečtených knížek byla ze sovětské produkce Odvážná školačka, šíleně jsem se do ní zamiloval. Později přišli mayovky, verneovky a jiná dobrodružná literatura.

2) Kdy jsi poprvé zkusil napsat báseň či text a co to bylo?

Nevím to přesně, ale básně tak někde kolem 13-tého roku, bohužel se nedochovalo, škoda přeškoda, to by bylo něco !

3) Jaké byly první literární úspěchy?

Nešlo ani tak o literaturu v pravém smyslu slova, ale psával jsem často a rád dopisy, které měly často esejistickou podobu a byl jsem za ně chválen příbuznými i známými.

4) Čeho bys chtěl v literatuře dosáhnout?

Napsat text povídku, ale nejraději báseň, se kterou bych byl osobně já sám zcela spokojen.

5) Máš jako čtenář a autor svoje literární vzory?

Asi budu mnohým připadat jako retardovaný, ale mou trvalou láskou v poezii je Jiří Wolker a k němu se později přidali další dva mladí mrtví básníci Mácha a Orten .

6) V kterou denní či roční dobu nejvíc píšeš a máš při psaní nějaký obvyklý rituál?

Jednoznačně nejlepší literární plodnost mám, když je venku zima, tma a nevlídno a já zalezu do koutku s lahvinkou červeného. Ještě lepší je, když jdu z restauračního zařízení a mám tu správnou míru, pak se na mne múzy sesypou a přímo mě znásilňují, bohužel nemám šanci si nic zapsat nebo zapamatovat.

7) Představ si, že budeš jmenován ministrem kultury. Co bys udělal jako svůj první krok?

Prosazoval bych rehabilitaci trpaslíka jako neprávem odsouzeného fenoménu, proč ostatní kýče mohou být prohlašovány za umění a trpaslíček nééé?! Jen proto, že je maličký a každý si na něho troufne? Hanba! No a pak bych si prosadil za zásluhy o kulturu zvýšení platu.

KNIHA ŽIVOTA (Příběh z vinárny Pegas) – úryvek

Tvůrce stiskl tlačítko. Příběh mohl začít.

Adam kráčel uličkami Starého Města pražského a od tohoto okamžiku jeho vzrušení z očekávání věci příštích znatelně sílelo. Bude tam můj člověk? Podaří se mi můj plán? Tyto a podobné otázky soužily Adamovu mysl. Už je u cíle. Vstoupil do vinárny Pegas, kde se schází pražská literární smetánka.

Vladimír Sýkora zde byl. Povedlo se! Uznávaný a všemi obdivovaný tvůrce nekonečných televizních seriálů seděl sám u malého kulatého stolku v rohu vinárny. Vinárna hučela, bylo plno, ale k velikému mistrovi jakoby se nikdo neodvážil přistoupit a prolomit jeho kruhy.

„Dovolíte, máte tu volno?“ optal se Adam mistra Sýkory zcela bez ostychu. Prošedivělá vousatá hlava bohémského vzezření se zvedla od novin. Ve výrazu tváře byla nezakryvaná rozmrzelost. Mistr hleděl na Adama a snažil se rozpoznat, zda jde o provokatéra, nebo o hlupáka, který neví s kým má tu čest. Stojící Adam dodal na vysvětlenou „promiňte, ale všude je obsazeno.“

Velký mistr kapituloval před prostotou vetřelce. „Ale jistě, prosím“ a kývnul směrem k prázdné židli. „Děkuji“ a Adam se již zabydloval na dobytém území. Na stůl před sebe položil přístroj, který mohl být mobilní telefon, nebo miniaturní

laptop, dále pak propisovací tužku a malý poznámkový blok a nakonec obřadně z kapsy svého saka vyndal menší knihu v zelených sametových deskách. Na knize byl výrazný zlatý nápis Příběh z vinárny Pegas a v dolním okraji edice Kniha života. Knihu pietně položil doprostřed stolu nápísem tak, aby byl snadno čitelný i pro spolusedícího.

„Co si budete přát?“ přerušil Adamův rituál číšník. „Dal bych si dvě deci rulandského modrého jestli máte.“ „Zajisté, a vy mistře ještě jednou?“ obrátil se číšník na Sýkoru. Vyrušený mistr se nejprve nechápavě zadíval na číšníka a po kratičkém zaváhání mu podal skleničku „ano prosím, ještě jednou“. Nežli se mistr opět ponořil za hradbu novin stačil na zlomek vteřiny zavadit pohledem o zelenou knihu.

Vinárna šuměla tlumenými hlasy a čas se příjemně táhl v cigaretovém dýmu nad sklenkami a nad novinami mistra Sýkory. Jen Adam napjatě číhal nad svou návnadou maskován ledabylou lhostejností. Konečně číšník přinesl víno.

„Děkuji“ a Adam se chopil své sklenky a ani Sýkora nezůstal pozadu. Oba muži na sebe pohlédli, mírným kývnutím hlavy se pozdravili. Během přípitku opět Sýkora krátce pohlédl na nastraženou knihu a opět se začel. Adam si začal cosi zapisovat do poznámkového bloku, pak udělal pauzu, tvářil se

zadumaně a opět zapisoval a takto si krátil dlouhou chvíli. Konečně velký mistr složil noviny a položil je vedle zelené knihy. Sundal si brýle a obřadně je uložil do náprsní kapsy, pomalu se napil. Několikrát se přitom podíval na knihu ležící v jeho blízkosti. Zraky obou mužů se setkaly. Adam se usmíval. Mistrova tvář byla bez výrazu.

„Taky literát?“ začal konečně mistr.

„Snad ani ne, občas něco píšu, ale nikdy jsem nepublikoval, píšu pro radost a nebo, když je mi smutno. Když to musí ven jak se říká.“

„Nepamatuji se, že bych vás tu někdy viděl“ pronesl mistr poněkud zklamaně.

„Já sem nechodím, dnes jsem tu kvůli vám pane Sýkora. Včera jsem vás viděl v televizi v nočním literárním posezení s Antonínem Přidalem. Zmínil jste se o tom, že sem často chodíte a tak jsem to zkusil a ono to vyšlo.“

Sýkora se zatvářil rozmrzele, usoudil, že se stal obětí amatérského pisálka.

„Nebojte se Pane Sýkora nechci po vás žádnou radu ani podporu v mém psaní. Chtěl bych si ujasnit jen některé věci. Včera jste mluvil o vaší tvorbě, hlavně o seriálech. Říkal jste, že určité typy seriálů, a mezi ně počítáte ty své, jsou v podstatě velice pozitivní, protože na seriálových postavách ukazujete divákům jejich vlastní životní radosti a strasti. Divák se pak může lépe sebereflektovat, tak jste to myslím doslova řekl, a tak díky tomuto zrcadlu je jeho orientace

v životě snadnější. Říkal jste to tak nějak že?“

„V podstatě ano, tak nějak jsem to říkal a skutečně si to myslím.“

„Promiňte, mohl by jste se na moment podívat na tuto knihu?“ Adam vzal zelenou knihu a natočil ji přímo k Sýkorovi. Sýkora si sáhl pro brýle a pak se zahleděl na obal. „Není tady ale uvedený autor a edici Kniha života, abych se přiznal ...., nikdy jsem o ní neslyšel“. Tázavě se podíval na Adama, „to jste napsal vy?“

„Tuhle knihu, abych tak řekl napsal sám život, ale nemusíte to číst celé, můžete klidně na přeskáčku. Mě by zajímal jen váš dojem z této knihy, její filozofická nebo umělecká hodnota.“

Sýkora se napil vína, otevřel knihu na první straně a začel se.

Adam kráčel uličkami Starého Města pražského a od tohoto okamžiku jeho vzrušení z očekávání věci příštích znatelně sílelo. Bude tam můj člověk? Podaří se mi můj plán? Tyto a podobné otázky soužily Adamovu mysl. Už je u cíle. Vstoupil do vinárny Pegas, kde se schází pražská literární smetánka. Vladimír Sýkora zde byl. Povedlo se!

Sýkora zvedl tvář od knihy a zadíval se na Adama. „vy se jmenujete Adam?“

„Ano“

„Co to má znamenat?“ jeho hlas zněl omámeně.

„Čtete prosím!“

Sýkora se opět začel.

DNY POEZIE V BROUMOVĚ

Vážená paní, vážený pane, milá přítelkyně, milý příteli,
ráda bych vás pozvala na páté Dny poezie v Broumově, které se uskuteční ve dnech 24. - 26.9. 2004 v rámci Polsko - českých dnů křesťanské kultury. Tyto dny by měly být, stejně jako v minulých letech, neformálním a přátelským setkáním polských a českých autorů poezie. Organizátorem setkání je Sdružení broumovských autorů a básnická skupina Básníci 97. Program setkání:

pátek 24. 9.

- 14 -16 hodin – sraz v informačním centru ve staré radnici v Broumově
- 15 – 17 hodin – prohlídka kulturních památek města
- 17 – 18 hodin – občerstvení, příprava pořadu z veršů účastníků
- 18 – 20 hodin – Podvečer plný poezie – pořad z veršů zúčastněných autorů
- 20 – 21.30 hodin – večer pro zúčastněné básničky a básníky
- 21.30 -23 - 1. dílna

sobota 25.9.

- 8.30 - 12 - dílny zaměřené na poznávání a překlad polské a české poezie
- 14 - 19 - výlet do okolí

neděle 26.9. - odjezd účastníků

I letos bychom chtěli připravit z prací účastníků setkání malý sborník, proto vás prosíme o zaslání 3 – 4 kratších básní, kterými byste se chtěli prezentovat ve sborníku i v podvečerním vystoupení. Máte-li vydané knížky a chcete-li je představit broumovským čtenářům, zašlete je spolu s přihláškou, vystavíme je v knihovně nebo v knihkupectví. Pro účastníky setkání můžeme zajistit nocleh v městské ubytovně a to jak z pátku na sobotu, tak ze soboty na neděli.

Přihlášky na Den poezie a básně zašlete do 31.7. na adresu

Mgr. Věra Kopecká, Křínice 8, 550 01 nebo e-meilem na adresu: vera.kopecka@masarykova.broumov.indos.cz, případné dotazy vám zodpovím v podvečerních a večerních hodinách na telefonu 604 648 141.

Za broumovské autory, organizátory setkání Věra Kopecká

A PROČ ...?

Renáta ŠTASTNÁ

(úryvek z povídky)

„Maminko, a kdy asi tak přijde strejda Luboš?“ Adélka pobíhá okolo stolu a rovná prostírání a skleničky.
„Myslím,“ podívala se Magda na hodiny na zdi nad lednicí, „že by tu

měl být každou chvíli.“ Usmála se a pohládila děvčátko po vlasech.

„Mami...?“

„Copak, broučku?“

„To je dobře,“ Adélka si oddychla. „Myslela jsem, že to ani neřeknu.“ Podrbala se na hlavě. Magda se na ni podívala.

„A copak je dobře? Řekneš mi k tomu ještě něco?“ Sklonila se k děvčátku a zadívala se mu do očí.

„No, myslela jsem, že je dobře, že přijde strejda Luboš a že jsem ráda, protože ho mám ráda a chci, aby k nám chodil častěji, ale bála jsem se, že ti to nedokážu nikdy říct.“ Adélka sklopila oči a Magda si všimla, jak se jí začervenaly tváře. Pohládila ji a přitáhla za ruku.

„Pojď sem, ty jsi taková malá popleta, vid’? Proč by ses měla bát mi to říct? Copak bych tě asi ukousla?“

„To ne, ale ...“ ozval se zvonek u dveří. „Už je tady,“ vyskočila Adélka. „Jdu otevřít,“ rozběhla se do chodby. „Ale mami ...,“ zastavila se najednou a podívala se na Magdu.

„Co ještě? Jdi otevřít,“ pohrozila na ni.

„Ani muk, jo?“ zatvářila se Adélka důležitě. Rychle zašeptala: „Přísahaj ...“

„Přísahám,“ Magda zvedla dva prsty na důkaz přísahy. „Ale teď už otevři ty dveře,“ volala na Adélku, která už visela na klíce.

„Ahoj, holky ...“, ozvalo se z chodby.

„Tohle je pro tebe, princezno,“ podal Adélce velkou tašku. „A tohle je pro maminku,“ běžel do kuchyně s velkou kyticí růží.

„Ahoj, Luboši ... děkujeme ti za ty dárky, ale proč ...“ Magda se podívala na Luboše s velkým otazníkem v očích.

„Myslím, že jsme se před časem na něčem dohodli, nebo ne?“ Šíbalsky se

podíval na Magdu a když se Adélka nedívala, dal jí pusku na nos.

„Máš pravdu, asi jsem na to svoje a proč zase nějak zapomněla. Ale už si to budu pamatovat, slibuji ti to.“ Pokývala hlavou a dodala:

„Těšila jsem se na tebe ... moc.“

„Já na tebe taky a ...“ Do kuchyně vběhla Adélka a táhla za sebou velkou plyšovou opici. „A na tebe jsem se taky těšil ,ty malá princezno. Vzal děvčátko do náruče. Pohládila ho po vlasech.

„Ty jsi, strejdo, tak hodnej.“

„Nepovídej, to se ti asi něco zdá.“

„Ba ne, strejdo. Říkáš mi vždycky jenom princezno. A to mi můj táta nikdy neřekl.“ Přitulila se k němu. Luboš s Magdou se na sebe podívali. Skoro současně pokrčili rameny a čekali co přijde dál.

„Ale jdi, teď si určitě trošku vymýšlíš, co?“ zavrtil hlavou Luboš.

„Víš ty co?“ řekl a postavil ji na zem ještě než stačila odpovědět. „Půjdemě mamince ukázat, cos našla v té velké tašce, jo?“

„Tak jo,“ vyskočila Adélka, „jdu pro ní. Počkejte tady, nikam nechoďte.“ Odběhla do pokoje. Na malý okamžik zůstali Magda s Lubošem v kuchyni sami.

„Jsem moc ráda, že tu jsi, Luboši.“

„Neříkej,“ škádlil ji. „To říkáš teď, ale počkej, kdybys mě měla mít vedle sebe dýl, to bych se ti jistě omrzel.“

„Jak se mi můžeš omrzet, co to říkáš? Neomrzíš se mi.“

„Jak to můžeš říct, když jsi to neokusila.“ Odhrnul její vlasy a ji políbil na krk.

„Já jsem to viděla,“ mezi dveřmi Adélka, ruce v bok a vztyčeným prstem hrozila na Luboš.

„Copak jsi viděla?“ zeptal se hloupě.

„No co asi ...“ pokrčila Adélka rameny. „To!“ Bodla prstíkem do vzduchu.

„Co to?“ Luboš se podíval na Magdu.

„Strejdo, ty moc dobře víš, co myslím,“ Adélka svažila čelo a zamračila se.

„No fakt nevím,“ podíval se na Magdu znovu. „Ty víš, maminko?“ Ta jenom zavrtěla hlavou. „Jakpak bych mohla vědět, nemám nejmenší tušení.

„Jenom se nedělejte, tak já vám to teda řeknu. Tys dal mamce pusu. Jo. A ty sis to nechala líbit.“ Koukala se z jednoho na druhého.

„No a co?“ zeptal se Luboš pobaveně. „Tobě to vadí?“

„Jo,“ špitlo děvčátko.

„Tak víš co uděláme?“ sehnul se k ní a dal jí rychle pusu na tvář. „Tak, a teď je to jedna jedna. Jednu pro tebe a jednu pro maminku. Je to tak lepší?“ Díval se na Adélku, která se rozesmála.

„Jo, už mi to vůbec nevadí,“ rozesmála se na celé kolo. Smála se až se jí rozkutálely slzičky po tvářích. Sedla si na zem a smála se a plakal zároveň. Magda jen kroutila hlavou.

„Co se ti, prosím tě, stalo? Co to vyvádíš?“

„Já mám radost.“

„A z čeho?“

„Z toho, že přišel strejda Luboš,“ otírala si slzy. „A potom z toho co mi přinesl v téhle tašce.“ Dvěma skoky byla u Luboše a už mu seděla na

klíně. Objala ho kolem krku a dala mu pusu na tvář.

„Díky, díky, strejdo. Já tě mám stejně ráda.“ Zarazila se, potom pokrčila rameny a podívala se na maminku.

„Mami, promiň, ale já už to nevydržím a poruším to, jo?“

Pokývala hlavou a čekala, co na to Magda řekne.

„Co porušíš?“ zajímal se Luboš. Magda pokrčila rameny a pousmála se.

„Ale, myslím si, že chce Adélka něco říct.“ Podívala se na dceru. „No tak nám to pověz, neboj se. A nakonec, ty to porušíš, ne já. A ten slib jsi dala ty a ty ho můžeš porušit.“

„Vážně, mami?“ přimhouřila oči a podívala se nejdřív na maminku a potom na strejdu. Matka pokývala hlavou a strejda se zatvářil, že neví o čem je vlastně řeč.

„Tak dobře,“ nadechla se, „...dobře, strejdo, já ti teda něco povím. Já tě mám tak ráda, vždycky se těším až přijdeš a víš, co chci?“

„To nevím,“ odpověděl Luboš.

„Tak já ti to pošeptám, protože se to stydím říct nahlas.“

„A proč by ses styděla?“

„Protože já si myslím, že to nikdy nedokážu. Myslím, že by bylo lepší, kdybych ti to pošeptala že chci, abys k nám chodil častěji, můžu?“ Najednou se chytila za pusu. „Jé, já to řekla. Chytila se Luboše jako klíště a zabořila mu hlavu do ramene.

„No to já nevím,“ podíval se na Magdu a ta se usmála. „To se asi budeme muset zeptat maminky, nemyslíš?“

„No ale já si myslím, že by mamka taky chtěla. No tak, mami,“

podívala se směrem, kde stála Magda. „Řekni taky jo ...“

„Víš co, ty rozumbrado, myslím si, že bude ještě dost času si o tom popovídat. Co takhle se navečeřet? Co vy dva na to?“ Magda si stoupla s rukama v bok. Když viděla svou dceru na klíně toho muže, zaplavil ji najednou tak hezký a teplý pocit, jako by byli opravdová rodina. Přemýšlela kde se bere v tom dítěti tolik rozumů. Až ji zarazelo, že tohle si dovede poskládat bezmála šestileté dítě. Do mysli se jí protlačila vzpomínka na dobu, kdy byla Adélka nemocná, na problémy s bývalým manželem. Začalo to všechno těsně po rozvodu, potom pár výhrůžných telefonů, radši na to nemyslet ...

„Tak co bude s tou večeří, bando?“ usmála se.

„Už máme hlad,“ volali společně.

„Tak alou na ruce!“

„Ano, maminko, odpověděli zase oba společně a odkráčeli si umýt ruce do koupelny.“

„Nechte toho, vy dva šaškové a pospěšte si, nebo vám to všechno sním. A víte na co jsme zapomněli?“ zavolala do koupelny.

„To nevíme,“ ozvalo se odtud.

„Úplně jsme zamluvili to báječné překvapení, co ti přinesl strejda, Adélko.“

„No jo, mami, vidíš, já jsem to úplně popletla. Ale po večeří to napravím, ano?“

„Ano, ty moje princezno,“ přisunula jí Magda mísu se salátem. „Ale teď už jez a nepovídej.“

„Dobré chutnání. A ...“

„...žádné povídání.“

„Ale stejně ti strejdo povím, že ...“

„Žádné povídání.“

„... hm, jsem to chtěla právě říct.“

„Ty jsi prostě neskutečněj ,Luboši, pořád mě něčím překvapuješ.“

„Proč, Magdi, něco jsem ti snad udělal?“ Podíval se na Magdu. Ta jen pokrčila rameny. Podala mu šálek s kávou.

„Ne, mě jsi nic neudělal, ale pověz mi,“ posadila se vedle něj na pohovku, „jak tě napadl ten šílený nápad.“

„Jakej šílenej?“ pohladil ji po ruce, „já si myslím, že na tom není nic šílenýho. Je to snad normální, udělat si společný výlet.“ Luboš se usmál a podíval se Magdě hluboko do očí.

„No jo, výlet, ale ty jsi neřekl ledajaký výlet, výlet je na den ...“

„Jaký je v tom rozdíl? Den nebo pár dní ...“

„Ne pár dní, Luboši, pár jsou dva a ne čtrnáct.“

„Ale co se ti na tom nelíbí? Viděla jsi Adélku, jak z toho byla nadšená.“

„Nadšená byla, to jo, to ona dokáže být nadšená. Zvláště potom, co našla v té tašce od tebe indiánskou čelenku s péry a boty z bývolí kůže, ... „

„Není to bývolí kůže ...“

„To nevádí, ale něco tak šílenýho ještě ....“ Políbil ji.

„Miláčku, neříkej to slovo. Na tom není nic šílenýho. Víš, jak dlouho jsem na to čekal?“

„Na co?“ podívala se na něj Magda nechápavě.

„Až to budu moci udělat.“

„Co?“

„Magdi,“ vzal její hlavu do dlaní a políbil ji na nos. „Magdi, já jsem tak šťastnej ...“

„No to já taky, vždyť to víš. Už jenom proto, že jsi tak ...“ Luboš jí položil prst na ústa.

„Neříkej to, já vím, co chceš říct. Dostali bychom se tam kam jsme došli už několikrát. Sama musíš poznat až přijde ta správná doba.“

No právě, pomyslela si Magda. Až bude ta správná doba. Jak dlouho na tu dobu už čeká? Skoro půl roku k ní Luboš chodí na večeři, na oběd, do ZOO, na zmrzlinu. Občas u ní zůstane přes noc, ale ty noci, které u ní strávil se nijak nelišily od té první, kterou

strávili v jeho bytě. Jak dlouho to může ale takhle vydržet? Vždyť ho to jednou omrzí. Magda dostala strach, aby o něho nepřišla. Jenže buď mu vždycky usnula v náručí a nebo si povídali tak dlouho, až usnuli společně. Kolik si toho napovídali, celé romány. Nikdy se ale o nic nepokusil. Když o tom chtěla mluvit dopadlo to stejně jako dneska. Řekl jí, že všechno záleží na ní. Že ona sama musí vědět, kdy přijde ta správná doba. Magda to věděla, že taková doba přišla už několikrát, jenže když už byla sama v sobě pro něco odhodlaná, vždycky selhala. A přitom tolik toužila se s ním milovat.

LITERÁRNÍ VARNSDORF 2004

Dne 19.6. jsem se zúčastnil hlavního programu vyhodnocení literární soutěže. Již večer před tím se sešla hrstka účastníků s některými členy poroty a družně pohovořili, ještě ráno, když jsem dorazil, bylo znát, že debata musela být jistě vyčerpávající. Dopoledne program začal seminářem, který vedl PhDr. Křivánek a téma bylo opravdu široké - základní pravidla o tvorbě poezie, jakých chyb se vyvarovat atd. Bylo to opravdu výživné a představoval jsem si, že by takový seminář mohl někdy proběhnout na půdě LISu. Pár slov na tvorbu prózy pronesla závěrem p. Karla Erbová. Celkově porotci konstatovali, že úroveň zaslaných prací byla poměrně dobrá, bohužel se nevyskytl žádný výjimečný talent.

Po obědě se v budově městské knihovny konalo slavnostní vyhlášení oceněných autorů, těch se bohužel sešlo poměrně málo. Porota pro poezii ve složení Křivánek, Harák, Macháček, byla dle mého soudu přísnější a tak ani neudělila 1. místo. Porota pro prózu ve složení Erbová, Bajaja, Kulhánek byla hodnější a tak kromě prvních třech míst štědře rozdala i čestná uznání. Program byl pestrý, svižný a prokládaný mnohými ukázkami.

Celkem soutěž obeslalo 121 autorů 138 pracemi. Slavnostní akt v městské knihovně byl labutí písni, neboť tímto dnem byla knihovna zavřena. Pořadatelé podali úctyhodný výkon, byli milí a štedří. Díky jim za vše !

(zpracoval Petr Veselý)

ŠRÁMKOVA SOBOTKA

Vyhlášení literární soutěže se konalo v sobotu 3.července. Do soutěže v poezii poslalo práce 78 autorů (porota Rudolf Matys, Veronika Forková a Stanislav Rubáš). Ceny nebyly uděleny, jen sedm čestných uznání. V kategorii prózy se zúčastnilo 47 autorů (porota Pavel Kosatík, Alena Večeřová a Michal Čundrle). První cenu získal Stanislav Beran, druhý Radim Karlach a třetí Ondřej Sysel. Dále byly uděleny čtyři čestná uznání. Ve třetí kategorii pouze tři práce, z toho dvě práce zaslali manželé Kuxovi z Brna. Zajímavé je, že paní Taťána Kuxová získala 3.cenu za práci o Irmě Geisslové.

Poprvé v historii, pokud já pamatuji, vyšel sborník soutěžních prací Almanach 2004 Literární soutěž Šrámkova Sobotka (náklad 350 ks), mám jej zapůjčený od Martina, který se akce účastnil osobně. Pozorně jsem si jej přečetl a zaujal mě především příspěvek Kryštofa Špidly z Jindřichova Hradce (dnes žije v Hejnicích na Liberecku). Jeho detektivní povídka Jáma (čestné uznání) se mně osobně líbila více než vítězné práce. (K delšímu hodnocení sborníku se vrátím v příští Kobře). Mezi básníky mě zaujaly práce Ondřeje Janíka z Ostravy a Magdalény Rysové ze Strakonice.

Václav

NAHRÁVÁNÍ AUTORSKÉHO ČTENÍ

Vážení přátelé, doufám, že jste si užili stmeláč a hlavně, že se nechystáte odpočívat. Mám totiž zprovozněný mikrofon a částečně prozkoumaný software na záznam zvuku, a tak bych ráda uskutečnila ono nahrávání Vašeho autorského čtení pro nevidomé. Mám představu, že byste jednotlivě, dle Vašich časových možností, přišli do knihovny a zde přečetli to, co vyberete. Termíny si se mnou, prosím, domluvte telefonicky, nebo e-mailem. Pokud to bude v mé pracovní době, budu ráda, ale stejně ráda se přizpůsobím Vám. Dovolenu mám první tři týdny v srpnu. Vyberte věci, které zaujmou, které jsou spíš „lehčeji stravitelné“. Rozsah záleží na Vás - kolik zvládnete přečíst (lze číst i na pokračování). Vydáme tolik kazet (CD), kolik natočíme. Pokud bychom to zvládli do konce prázdnin, bylo by to fajn.

Mejte se pěkně, doufám, že užijeme konečně léto.

Jana Benešová

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní
tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 5. Číslo 7. Červenec 2004 .

(14. července 2004)

www.kobra.zde.cz